

Punkt burde der ske noget, der burde maaske falde en Udtalelse fra Finansministeren, hvorved dette klarede noget. Navnlige havde jeg tænkt mig, at en saadan Udtalelse kunde gaa ud paa, at der vilde blive givet vedkommende en Instruks om, hvorledes han har at føre dette Tilsyn, saaledes at man ikke igen her i Landet faar en Embedsmand, hvis hele Instruks var den Titel, hans Embede havde.

Dette vil jeg henstille, og det er det eneste, jeg har at bemærke. For øvrigt er det foreliggende Forslag jo vedtaget enstemmigt af Folketinget og tiltraadt af alle Grupper, og jeg vil ogsaa anbefale det.

Falbe-Hansen: Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt det var et rigtigt Princip, Regering og Rigsdag slog ind paa, da de vedtog Garantien; jeg skal kun minde om, at naar man ved tidligere Lejligheder har haft en lignende Situation, har Staten gjort det samme: saa er Staten traadt hjælpende og støttende til. Formen i de forskellige Tilfælde har været noget forskellig, og den Form, som er anvendt denne Gang, har ganske vist ikke været anvendt tidligere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man valgte den rette Form, men der kan jo være Tvivl i saa Henseende. Selv har jeg ikke haft noget med Valget af denne Form at gøre — man viste mig den Ære at tilkalde mig, men det var først, efter at Formen var valgt. Jeg skal altsaa ikke komme ind paa Spørgsmaalet i dets Almindelighed, men det blev af en foregaaende Taler udtalt, at den daværende Finansminister Lassen stod noget underlegen i Forhandlingerne med Bankerne; det er ogsaa paa anden Maade ved andre Lejligheder udtalt, at han gik ud fra urigtige Forudsætninger, og at han derfor mente, at Garantien ikke kom til at koste Staten noget. Ja, det er fuldkommen rigtigt, at den daværende Finansminister gik ud fra urigtige Forudsætninger; han gik ud fra den Forudsætning, at de to Banker, der var Tale om, vare solvente. Grundejerbanken var solvent, og det tør jeg antage, at den ogsaa vedblivende vil være, selv om de Processer, der nu staa paa, skulde fremdeles gaa den imod. Det er altsaa Detailhandlerbanken, Spørgsmaalet drejer sig om. Jeg vil derom sige, at den daværende Finansminister ikke med noget let Hjerte gik til at foreslaa Garantien, at der blev foretaget Undersøgelser i Forvejen, og at de førte til det Resultat, at Detailhandlerbanken maatte

anses for solvent. Der forelaa et Regnskab fra Detailhandlerbanken, der viste en god Status, der forelaa Deklarering af et Udbytte, og da man fandt sig foranlediget til at spørge den eneste Mand, som vidste fuld Besked, Direktør H. P. Hansen, nærmere om adskillige Forhold med Hensyn til Status, erklærede han klart og bestemt, at Bankens Aktier maatte have en Værdi af 60 pCt. Man kunde sige, og har sagt: Ja, men de andre, Bankdirektørerne, vare klogere, de førte Finansministeren bag Lyset. Men det forholder sig ikke rigtigt. Selv den Bank, som var bedst inde i Forholdet, Privatbanken, vidste ikke, anede ikke, at Detailhandlerbanken var insolvent. Denne Vildfarelse skyldtes Oplysninger, ganske vist urigtige Oplysninger, fra H. P. Hansen, Oplysninger, som rimeligvis ville medføre Strafansvar for ham, — maaske det Punkt, hvor han overfor eventuelle Søgmaal vil staa svagest —, urigtige og jeg kan sige falske Oplysninger, som han gav Privatbanken. Ud derfra maatte Privatbanken antage, at Banken var solvent. Og man har et objektivt Bevis for, at Privatbanken troede det, deri, at den blev ved med lige til det sidste Moment at stille Hundredtusinder og atter Hundredtusinder til Detailhandlerbankens Disposition. Endnu Lørdag Aften inden den 7de, altsaa den 6te, løb en af Privatbankens Direktører med 50,000 Kr. op til Detailhandlerbanken; Banken havde ganske vist udleveret det meste af, hvad den havde af Værdier, men der var dog nogle Værdier, nogle Depoter tilbage, og dem tog Privatbanken end ikke som Sikkerhed. Jeg tror, at heri ligger et afgørende Bevis for, at end ikke Privatbanken, d. v. s. Detailhandlerbankens Hovedforbindelse, tænkte sig, at Detailhandlerbanken var insolvent den Gang. — Jeg mener derfor, at om end den daværende Finansminister gik ud fra en forkert Forudsætning, kan der ikke rettes Bebrejdelser mod ham derfor, for han kunde ikke vide, at Banken var anderledes stillet, end alle troede. En og anden kan maaske sige: Jo, jeg vidste, den var insolvent, men, som tidligere udtalt, det er lettere at være bagklog end forklog.

Noget andet — og det er jo en Hovedbebrejdelse mod den daværende Finansminister; som ogsaa er kommen frem i Dag — var Udvidelsen af Garantien. Jeg mener nu, at den var fuldt forsvarlig, idet Finansministeren jo gik ud fra de Forhandlinger, der vare førte i Rigsdagen, den Imødekommen, som var vist det Forslag, han var fremkommen med, og de